

Sentencja

Artykuł 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przewozu lotniczego osób pomiędzy państwami członkowskimi, dokonywanego na podstawie umowy zawartej z jednym przedsiębiorstwem lotniczym będącym rzeczywistym przewoźnikiem, sądem właściwym do rozpoznawania powództwa o odszkodowanie, opartego na powyższej umowie i na rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91, jest, według wyboru powoda, sąd, w okręgu którego znajduje się miejsce odlotu, albo sąd, w okręgu którego znajduje się miejsce przylotu samolotu, uzgodnione w umowie.

(¹) Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-272/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/83/WE — Prawo azylu — Brak transpozycji dyrektywy w wyznaczonym terminie)

(2009/C 205/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Condou-Durande i E. Adsera Ribera, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: B. Plaza Cruz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przepisany terminie przepisów niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz. U. 2004 L 304, s.12)

Sentencja

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości

przyznawanej ochrony, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniu ciążącym na niej na mocy art. 38 tej dyrektywy

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 2 lipca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München — Niemcy) — Zino Davidoff SA przeciwko Bundesfinanzdirektion Südost

(Sprawa C-302/08) (¹)

(Znaki towarowe — Rejestracja międzynarodowa — Protokół do porozumienia madryckiego — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 146 — Wywoływanie przez rejestrację międzynarodową i rejestrację wspólnotową identycznych skutków we Wspólnocie — Rozporządzenie (WE) nr 1383/2003 — Artykuł 5 ust. 4 — Towary podejrzane o naruszenie praw do znaku towarowego — Działania organów celnych — Właściciel wspólnotowego znaku towarowego — Prawo do domagania się podjęcia działań również w jednym lub kilku z państw członkowskich innych niż państwo, w którym został złożony wniosek — Rozszerzenie na uprawnionego z rejestracji międzynarodowej)

(2009/C 205/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht München

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zino Davidoff SA

Strona pozwana: Bundesfinanzdirektion Südost

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht München — Wykładnia art. 5 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzany o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 196, s. 7) — Przewidziane jedynie dla właścicieli wspólnotowych znaków towarowych prawo do zwrócenia się z wnioskiem o podjęcie działań przez organy celne mające na celu, poza podjęciem działań przez organy celne państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek, podjęcie działań przez organy celne jednego lub kilku z pozostałych państw członkowskich — Rozszerzenie tego prawa na właścicieli znaków zarejestrowanych na poziomie międzynarodowym w rozumieniu art. 146 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego — Skutki prawne przystąpienia przez Wspólnotę Europejską do protokołu do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków

Sentencja

Artykuł 5 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa, w związku z art. 146 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1992/2003 z dnia 27 października 2003 r., należy interpretować w ten sposób, że pozwala on uprawnionemu z międzynarodowej rejestracji znaku towarowego domagać się, na równi z właścicielem wspólnotowego znaku towarowego, podjęcia działań przez organy celne również w jednym lub kilku z państw członkowskich innych niż państwo, w którym złożył on wniosek.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-356/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Przepisy krajowe wprowadzające obowiązek otwarcia przez lekarzy prowadzących działalność w Landzie Górna Austria rachunku bankowego w określonym banku)

(2009/C 205/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa, pełnomocnik i A. Böhlke, Rechtsanwält)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43, 49 i 56 WE — Przepisy krajowe nakładające na lekarzy prowadzących działalność na terenie Landu Górnej Austrii obowiązek założenia konta bankowego w banku Oberösterreichische Landesbank

Sentencja

1) Wprowadzając obowiązek otwarcia przez każdego lekarza podejmującego działalność w Landzie Górna Austria rachunku bankowego w Oberösterreichische Landesbank w Linz, na który powinno być wpłacane wynagrodzenie otrzymywane od kas chorych za świadczenia rzeczowe w ramach wykonywania przez lekarzy działalności zawodowej, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 WE

2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 lipca 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — EGN BV — Filiale Italiana przeciwko Agenzia delle Entrate — Ufficio di Roma 2

(Sprawa C-377/08) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 3 lit. a) — Dopuszczalność odliczenia i zwrotu naliczonego podatku VAT — Usługi telekomunikacyjne — Świadczenie usług na rzecz usługobiorcy mającego siedzibę w innym państwie członkowskim — Artykuł 9 ust. 2 lit. e) — Określenie miejsca świadczenia usług)

(2009/C 205/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: EGN BV — Filiale Italiana

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate — Ufficio di Roma 2

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte suprema di cassazione — Wykładnia art. 9 ust. 2 lit. e) i art. 17 ust. 3 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG: Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Świadczenie transgranicznych usług telekomunikacyjnych — Prawo podmiotu świadczącego takie usługi do odliczenia zapłaconego podatku naliczonego, tak jak w systemie krajowym

Sentencja

Wykładnia art. 17 ust. 3 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., należy dokonywać w ten sposób, że usługodawca usług telekomunikacyjnych, taki jak w sprawie przed sądem krajowym, który ma siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, ma na podstawie tego przepisu prawo do odliczenia lub uzyskania zwrotu,